

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četr leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravištvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta štev. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravištvo: Koroška cesta štev. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne pefitvrste za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede opoldne. — Nezaprete reklamacije so poštnine proste.

† Josip Žičkar.

Za večno je zatisnil trudne oči. Njegov duh je bil še čil, njegovo srce polno veselja do dela, a telo njegovo je uničila tihotapska, neozdravljiva bolezen. Dne 2. oktobra smo ga položili na Vidmu k večnemu počitku. Solze žalosti so nam stale v očeh, ko je izginila krsta s preblagim možem v hladni grob...

Blag je bil, plemenit je bil. Niti v svoji stanovski službi niti v svojih javnih službah ni iskal sebe, ampak vedno le korist in čast svojega ljudstva, svojega naroda. „Časti ni iskal, a veselil se je, če jo je dobil njegov rojak.“ Za čast svojega ožjega okraja žrtvoval je še zadnje dni svojega življenja. Omejeni in nesposobni ljudje so zakrivali, da so se rojaki pokojnikovi krivično razglasili kot roparji. Nemški listi so imeli cele članke o „videmskih roparjih“. Da pokaže celi javnosti, kako vnebovpijoča krivica se je zgodila njegovim ljudem, kako se je z neverjetno malomarnostjo spravilo veliko ljudi ob čast in poglavo v velike stroške in škode, da svojim poštenim in vrlim Videmčanom zopet pribori pred svetom častno in neomadeževano ime nazaj, šel je, že smrtno bolan, na Dunaj. In pri teh korakih, ko je hotel izkazati zopet ljubezen svojemu milemu ljudstvu, zadela ga je smrt...

Žičkar je ljubil slovensko ljudstvo kakor malokdo. Veselil se je na njegovem napredku, a žaloval je z narodom, kadarkoli in kjerkoli ga je zadela nesreča. In ni samo žaloval, ampak hitel je tudi povsod hitro na pomoč. Težko bo najti na Spod. Štajerskem kraja, kateri bi v slučaju kake nesreče ne poiskal pokojnega

Žičkarja posredovalcem za nujno pomoč. Vse poti je tako rad storil, pisal je z neutrudnostjo na vse kraje, kamor je bilo treba, samo da je res kaj mogel storiti za svoje volilce. Velik prijatelj kmetijskega stanu, marljiv njegov zagovornik je umrl z Žičkarjem.

Kmetstvo ljudstvo spodnještajersko žaluje tudi odkritosrčno ob njegovem grobu, želi njegovi duši večnega pokoja, a ime Žičkar bo ostalo med slovenskimi kmeti nepozabljeno!

Slovenskim abiturijentom!

Velike počitnice so pri kraju. Nihče ni med tem časom toliko premišljeval o samem sebi in svoji bodočnosti kakor slovenski dijak — abiturijent. Odprta mu je pot v širni svet, — v velika mesta, na razna vsučilišča. Odprta mu je pa tudi pot v različna slovenska akademična društva. Treba se mu je odločiti, h kateri struji se bode priklopil, v katero društvo bode vstopil, da bode tem boljše izpopolnil svoje moči ter se tako dobro vzgojil in usposobil za poznejše uspešno delovanje v korist in blagor slovenskega naroda.

Vsak vé in čuti, da nas potrebe časa silijo k posvetovanju, k združevanju, k organizaciji v društvih. Zato se tudi „Zarja“, društvo slov. kat. akademikov v Gradcu obrača ob začetku novega tečaja z oklicem na vse slovenske abiturijente, da bi se pridružili njeni mladi, a krepki in zdravi organizaciji.

Slov. kat. akad. društvo „Zarja“ zbira v svojem društvu one resne mlade akademike, ki hočejo delati in se ravnati po našem geslu: Na delo krščansko za slovenski narod in njega blagostanje. To je naše geslo in to nas združuje in bodri k skupnemu, resnemu, vztrajnemu delu.

Zadnje leto društva „Zarja“ je bilo doba dela in doba inicijative. „Zarja“ je plodonosno delovala v vzgojevanju članov samih, a svojo pozornost in delovanje je obrnila tudi na slovensko ljudstvo. Zlasti pa je „Zarja“ zastavila vse svoje mlade, a krepke in čile moči, da pred vsem graškemu zapuščenemu slovenskemu delavstvu pripomore do večje, boljše izobrazbe v slovenskem jeziku in duhu.

Svoje delovanje je osredotočila „Zarja“ v kršč. socijalnem delavskem društvu „Domovina“ v Gradcu.

Toda zadnje leto ni bilo samo doba dela, ampak tudi doba boja in inicijative. In ta boj je bil sreča in ponos za nas. Okrepil je naše moči, poživil naše lepe ideje ter nas prisilil k skupnemu, napornemu delu in nastopu na vseh poljih. Stali smo trdno, delali smo vztrajno, ne zmočeni se za napade in sovraštva, zavisti in zlobnosti naših mnogobrojnih nasprotnikov. Počasi sicer raste naše število, a radi tega so te male vrste tem čilejše, tem zavednejše in hrabrejše. Zagotovljena nam je bodočnost in kakor naši nasprotniki samo verujejo v bodočnost slovenskega naroda, tako smo mi verjeni in trdno prepričani, da je bodočnost in sreča slov. naroda v naši organizaciji.

„Zarja“ je trdna postojanka sredi slovenskega dijaštva in celega slovenstva v nemškem Gradcu. Neustrašeno se bori za pravice slovenskega dijaštva na graškem vsučilišču in neustrašeno zastopa interese celokupnega slovenstva v Gradcu. Priborila in zadobila si je ugled in spoštovanje pri vseh sloven. akad. društvih kakor tudi pri vseh slojih sloven. občinstva v Gradcu.

Pa ne samo v Gradcu uživajo „Zarjani“ odkrite, velike simpatije, ampak „Zarja“ je priljubljena danes pri vseh najboljših slojih

LISTEK.

Številka 79.

(Slika. Iz hrvatskega prevel L. V. Starogorski.)
(Konec.)

Ona pobiti k oknu in o — —! Tu beži gospod Fran, kar more, brez klobuka in rokavic, mahaje s šopkom, katerega drži v roki. A za njim dirja cela truma dečadi, kričeč na vse mogoče načine:

„Živio ženin!“

Osupli se podajo gostje zopet v hišo, a gospod Naranič za njimi. Še jeden skok na pločnik in, kaj bomo tajili, zaročnik pade, kakor je dolg in širok po ulici na trebuh! Prokleta nesreča, neki vrazji pes je skočil od strahu pred krikom mu pod noge. In gospod zaročnik je tako svojo krasoto zrušil v blato!

„Tu leži junak!“ začne psovati osramočeni zaročnik in se s težo vzdigne, obkrožen od kričeče dece.

Hitro obriše z žepnim robcem vse madeže z obleke in pobiti k Tereziji!

Vsi so bili v zadregi, ko je stopil v sobo. In glej! S hladnim, prezirljivim pogledom ga pomeri Terezija in reče ponosno svoji materi:

„Reci gospodu Naraniču, da nočem biti nikdar njegova žena!“

Zastoj so bili vsi izgovori in prošnje nesrečnega Frana, zastoj vsa prigovarjanja drugih. Kaj Terezija reče, ne ovrže!

Žalostnega in krvavečega srca odide gospod Fran in še med vratmi pogleda na Terezijo, s pogledom, ki bi moral omehčati kamen, ali ona ostane hladna in neizprosna. Tužno ostavi hišo.

Zunaj pred vratmi je stala še kočija. Ko jo opazi, se spremeni njegova žalost v jezo, katere gospod Franjo ni mogel več premagati. Skoči h kočijažu ter ga začne psovati!

„Vi gluhí osel, vi ste krivi vse moje nesreče! Da mi ne pridete nikdar več pred oči!“ Stari kočijaž je mahal neprestano z glavo. Najprej jo je tresel gospod Naranič, a čudno, pozneje se je pa tresla sama. Naposled je bilo to stari številki preveč, in besno je pognal konje. Gospod Naranič pa je šel v neko bližnjo gostilno in do noči se ni več pokazal.

Slab up, katerega jo gojil v mislih, da se Terezija pomiri, mu zgine popolnoma, ko čita za nekaj tednov v časnikih, da se je poročila njegova izgubljena zaročenka z nekim sprevodnikom po imenu Emanuel Haranič.

„Ah, vse je propalo!“ je vzdihnil gospod Naranič, prečitavši to naznanilo in solza srčne bolesti mu je zdrknila na papir.

Od tega dne je bil gospod Emanuel Ha-

ranič, katerega gospod Naranič ni osebno poznal, po njegovih mislih najsrečnejši človek.

* * *

Leta so pretekla, rana zavrženega zaročnika se je zacelila, a vendar je še z bolestnim srcem mislil na Terezijo. Ostal je samec, ker ga odslej nobena ne bi mogla osrečiti. Dokaz tega, da še je vedno žaloval za izgubljeno srečo, ni nikdar hotel rabiti nesrečno številko 79, ampak se vozil z drugimi kočijaži. Vsakokrat, ko je srečal številko 79, je gledal na drugo stran.

Svoje stanovanje je obdržal, dokler ga konečno popraviljanje hiše ne prisili, da se izseli. Priporočili so mu lepo stanovanje v Lipovi ulici. On gre tja in ker se mu stanovanje dopade, sklenejo takoj pogodbo. Soba je bila v drugem nadstropju.

Ko se je vračal in ravno prišel iz drugega nadstropja v prvega, zasliši nejasne glasove iz jedne sobe. On sicer ni bil radoveden, ali nek notranji glas mu ni dal miru. In kaj je vse slišal?

„Slišite, gospod zet“, de neki tanki glas, „moja hčerka tega ne trpi, da ji vi zakadite vse zastore.“

„Kje pa naj torej pušim?“ odvrne globoki glas, „doma ne, v uradu ne smem, a če odidem, zopet ni prav.“

celega sloven. naroda, ne le v sredini Slovenije — na Kranjskem, ampak tudi v obmejnih sloven. deželah, kakor na Štajerskem, Koroskem in Primorskem. In ravno to nam je zanesljiv in dober porok, da bode postala vez med nami in našim narodom vedno večja, tesnejša in pristrénejša.

Zato smo prepričani, da bode „Zarja“ vedno dobivala tudi dosti naraščaja, mladih močij iz srednjih sol, saj zdrav narod bode vedno imel zdravih, resnih sinov, ki bodo krepko in neustrašeno in s prepričanjem branili naša načela in delovali v smislu teh načel. Kakor se je naše dobro sloven. ljudstvo odločno obrnilo od liberalnega razumništva, ker v njem ni našlo rešitve in zaželjene útehe, tako si želi pravega, značajnega, za narodne potrebe in njega blagor res vnetega razumništva, ki bi bilo z njim eno po mišljenju, po veri in po težujah.

In take narodne, značajne, versko prepričane moče, ki bodo res imeli nesebično srce, ki bodo navdušeni za blagor in srečo slovenskega naroda, take moče značaje hočemo mi vzgojiti v svojem društvu. — Ti moče naj vodijo potem slovenski rod do boljše sreče, do boljših usod.

To je naš program, to so naši načrti in nameni, in po tem programu se bomo ravnali vedno in vsepovsodi. In tega programa tudi mi nikomur ne prikrivamo, ampak jasno, očito in določno ga izpovedujemo povsod.

Mi ne nudimo našim novim članom niti „polnih pesti subega zlata, niti osebnih udobnosti“ za njih prepričanje, — kakor zahrbtno in namenoma — vedoma pravijo naši nasprotniki, — pač pa jim nudimo v sprejemni poždrav krščansko, pravo bratsko ljubezen, ki vse pretrpi in vse premaga in ne pozna ne jeze in ne sovraštva.

Le krščanska ljubezen, prava, bratska složnost in edinost nas veže in druži in pomnožuje naše vrste.

V našem društvu se zbira akademična mladina, ki je resna in se odlikuje s pravim pozitivnim delom, ne pa samo z modernimi brezpomembnimi frazami.

Le pridite z veseljem in s svetim, mladeniškim navdušenjem, s čistimi nameni, z jasnimi nazori ter lepimi, vzvišenimi ideali k nam, v naše društvo in bodite prepričani, da vam ne bode nikdar žal, da ste bili udje našega društva ter se vzgojevali in navduševali v našem društvu za sveto narodno stvar.

Zato vas vabimo najuljudneje, da pristopite v najboljnejšem številu v mlado, a krepko, čilo in žilavo društvo „Zarja“ ter pomnožite naše hrabre čete in bodite trdno prepričani, da bodede

sprejeti bolj pristréno, bolj demokratično in ljubeznivo kakor v kateremkoli drugem društvu!

Za odbor „Zarje“:

phil. Valent. Rožič,
t. č. predsednik;
jur. Josip Podobnik,
t. č. tajnik;
(Gruce, Leechgasse 30.)

Slovenski abiturijentje!

Težka je borba večine slovenskega dijaštva na vseučilišču za trdi kruh, ki ga je s solzami; a še težji je boj, ki ga bije za ideale, katere mu preti iztrgati vsakdanjo. V tem boju naj ga podpira akademično društvo.

Troje akademičnih društev vas vabi v svojo sredo. Liberalcem in radikalcem je narodnost vse, vsi so proti veri: liberalci odkrito in možato, radikali neodkrito. Katoliško narodno dijaštvo se dejansko zaveda svoje slovenske narodnosti; prošinjeno narodnega duha se tudi zaveda, da je katoliško svetovno prepričanje najdražji zaklad, ki nam ga je izročila slovenska mati. Ta dva bisera ohraniti v nas nepokvarjena je zadača sloven. katol. akademičnih društev: „Zarje“ v Gradcu in „Danice“ na Dunaju, ki zove s tem v svojo sredo vse, ki se še niso odtujili svetovnemu nazoru svojih dedov.

S tema idejama je dano naše stališče tudi v demokratičnem oziru. Društvo navaja člane k neumornemu delu za kulturni prosep vseh slojev naroda.

Mi javno zastopamo načelo, da sta vera v Boga in veda sestri. Kajti Bog je resnica, cilj vsake vede, vsakega spoznanja je resnica, torej si vera in veda ne moreta nasprotovati.

Vedno smo pripravljene skupno delovati z nasprotniki naših nazorov v narodnih in stanovskih vprašanjih. Ako se zlorabi naše ravnanje, idemo preko njih po začrtani poti.

Ne sodite nas po izjavah naših nasprotnikov. Pridite in pogledjte ter sodite društvo po tem, kar je v njem stalnega, to je program.

Naš temelj je trden, naš program jasen; zato nas ne straši delo in trud, ki nas dovede do zmage.

Z Bogom za narod!

Za odbor „Danice“:

stud. phil. Mirko Božič,
t. č. podpredsednik.
stud. exp. akad. France Miklavčič,
t. č. blagajnik.

Dopisi.

Sv. Anton v Slovenskih goricah. (Veteransko društvo.) Pri nas se snuje sedaj veteransko društvo. Pripravljali odbor, kateremu predseduje naš vrli rojak g. stotnik Vekoslav Serbec, ki je sedaj na dopustu in biva na svojem posestvu pri nas, je že vse storil, da se kmalu ustanovi. Namerava se pa tudi uvesti slovensko poveljevanje, kar bi delalo nam Šentantončanom posebno čast, ker bi nam dalo spričevalo, da smo zvesti Avstriji, pa tudi navdušeni Slovenci. Seveda vsem to ni po volji. Ko sem bil zadnje nedelje slučajno v gostilni pri fari, slišal sem, da se temu grozno upirajo nekateri „znani“ ljudje. Toda to jim ne bo nič pomagalo. Sv. Anton je narodna občina in povsod bo pokazala svoje narodno lice in narodno navdušenost. Mi le kličemo: Kmetje, držite se svojega jezika trdno in odločno in ne dajte se begati nekaterim dolgojezičnim mešetarjem.

Sv. Trojica v Halozah. Minulo je leto, odkar smo imeli priliko spoznavati nasprotnike, „Štajerčeve“ pristaše, ki so si na vse moči prizadevali, da bi nas pregovorili za njihovega kandidata. Seveda se jim je posrečilo tu pa tam dobiti koga na njihovo stran in to po nevednosti marsikaterega človeka. Pa kar jim je v splošnem izpodletelo, nameravajo baje v prihodnjem popraviti. Pravijo nam, le sezite po „Štajercu“ in pridno ga čitajte, podučil bo vas v vsem, česar rabite kmeti! Seveda ti hinavski ljudje so večinoma meščani, ki zahajajo semkaj na svoja posestva. Ali mi jim povemo odločno, da smo spoznali, kaj nameravajo z nami. Trpimo že itak dovolj radi njih, in sedaj bi nas radi preustvarili v prave sužnje? Ali mi se ne udamo! Hočemo se zjediniti, se med seboj poučevati, kako se nam je braniti, da nas ne ulovijo naši nasprotniki, postavimo se v bran! Čitajmo pridno naše časopise, kakor „Slov. Gospodar“ in „Naš Dom“, „Kmetovalca“, posebno v zimskih večerih, ko imamo dovolj časa. To nam bode v koristen poduk in prijetno samozabavo. „Štajerca“ pa zavrnilo, če ga nam kdo ponuja; naj ga čitajo nemčurski kramarji sami. Omeniti moramo tudi, da službuje v naši občini nekaj orožnikov, ki imenitno trobijo v nemčurski rog, tem pa svetujemo, naj raje redno in zvesto opravljajo svojo službo, kadar so za to odposlani. Ali nič ne vidijo in slišijo, kako se vrše nevarni napadi na mirne in poštene popotnike? Več faranov.

Sv. Jurij ob južni železnici. (Nekaj o naših posilincih, kate-

„Vam sploh ni treba pušiti“, reče zopet tanki glas. „Vi imate ženo in otroke, pa denarje lahko koristneje uporabite, a ne za tobak in pipe. Ko bi znala, da ste tako strasten kadilec, nikdar bi vam ne dala svoje hčerke.“

„Oh, kaka sreča bi bila to za mene!“ vzdihne globoki glas.

„Tako govorite o vaši ženi?“ reče ženski glas. „O, mi nesrečne žene, udati se vam moramo, ali tega ne strpim dalje, oditi hočem“, začne se zvijati sopran.

„Če hočete, kar lahko danes“, pomrma bas, „a sedaj grem jaz, ker takega življenja ne morem več prenašati.“ In odide iz sobe.

„Vrlo ljubezuiva stara! A njen glas se mi zdi znan, moral sem ga že nekje slišati!“ reče sam pri sebi gospod Naranič in hoče oditi. V tem se sliši nov prepir in dva ženska glasova.

„Vi neotesana goska, samo žrtli bi cel dan“, je pel en sopran, „vi nevrečna stvar, prava sreča, če odidete od mene!“

„Prav pravite, milostljiva, ker kdor zdrži pri vas, mora imeti dober želodec. Take ženske ni najti nikjer. Meni je žal samo ubogih otrok“, odvrne drugi glas.

„Jezik za zobe, vi prostakinja! Idite, ali vam potarem metle na hrbtu“, vrišči zopet prvi glas.

„Z Bogom, pri vas ne ostanem!“

„Preseljevanje narodov iz obljubljene dežele!“ reče gospod Naranič. „Ali oni glas se mi zdi še bolj znan od prejšnjega. Prepričati se moram vsekako, kdo so ti ljudje.“

Ko stopi par korakov k vratom, zapazi, da so kuhinjska vrata odprta.

Gospod Naranič je stopil nehote korak nazaj, toliko nereda, smrada in nesnage je videl. Na tleh je sedelo dvoje otrok, nepočesanih in neumitih, v zanemarjeni srajci, akoravno je že bilo poldne. Ko je gledal to nelepó sliko, pride v kuhinjo žena, istotako nepočesana in v umazani jutranji halji. Ona pogleda nekoliko na hodnik samo za hip in nato zaloputne vrata.

Gospod Naranič se zgrabi za glavo kakor zblaznel.

„Ali ni to umazano lice podobno njegovim nekdanji Tereziji?“

Mora se prepričati. Stopi k vratom in prečita na vizitnici: „Emanuel Harinič, sprevodnik.“

Kako mu je sedaj bilo pri srcu, ni sam znal. Ali vzdih olajšanja se mu je izvil iz prsi. Nakrat začne bežati iz hiše in za tem po ulicah, kot bi ga podila gospa Terezija s svojo ljubeznivo mamico z metlo vroki.

„Nikdar več ne sme stopiti moja noga v to hišo. Hvala za take sosedo. O, ubogi Harinič“, je razmišljal na svojem begu.

In tako pride do kočijažev.

„Izvolite gospod“, so mu klicali kočijaži, ali on jih še ne pogleda, ampak gre kar naravnost k številki 79. Stari kočijaž je stal kraj svojih konj in pušil. Ko pa opazi gospoda Naraniča, mu jezno obrne hrbet. Ali glej čuda! Gospod Naranič stopi k njemu in mu reče: „Odpeljite me v gostilno k „levu“, in dal mu je trojno vozino. Stari ga sumljivo pogleda, a vendar ga odpelje k „levu“.

Na največje čudo starega kočijaža odda gospod Naranič kočijo in konje slugi, da jih čuva, kočijažu pa reče: „Sedaj pojdeš notri. Danes lahko ješ in piješ kolikor hočeš!“

Kočijaž ni mogel verjeti svojim ušesom in začudeno je gledal svojega gostitelja. Ta pa ga prime za roko in odvede v gostilno.

Še nikdar ni kočijaž številke 79 toliko in tako dobro jedel in pil, kakor ta dan v gostilni pri „levu“ na račun gospoda Naraniča.

Ko je bil gotov, se ne more premagati, da ne vpraša svojega darežljivega gostitelja: „Kako to, gospod Naranič, da me vi danes tako izbornostite, a pred par leti ste me psovali?“

„Veš, dragi moj“, odvrne gospod Naranič, „to je tako. Takrat v Kolodvorski ulici sem mislil, da si me ti spraval v nesrečo, ker me je Terezija ostavila. A danes sem spoznal, da

rim je že greben zrastel). Kako lepo hvaležna se kaže nemška Scherschekotova rodbina proti Slovencem, kateri so nji celo premoženje skupaj nanosili, kaže sledeči slučaj: Na dan glavne skupščine družbe sv. Cirila in Metoda je bil ves trg v narodnih zastavah razun hiše trgovca Scheschkerko. Prednost tega trgovca je bila celo tolika, da so klicali iz njegove hiše zvečer na mimoidoče slovenske goste: „Pereat naroda!“ „Pereat Slovenci!“ S tem je hotel bržkone povedati, da on od Slovencev, katere zaničuje, nemara, da bi nosili svoj denar v njegovo prodajalno. Je že dobro. Pisec teh vrst je sklenil, da ne prestopi več praga njegove prodajalne, ampak bo šel vedno v Kavčičevo, katera rodbina je že mnogo, mnogo storila za slovenski narod v vsakem oziru, kar je tudi mnogim znano. Ljudstvo premalo zahaja v to trgovino. Kavčič namreč nima navade, da bi vsako ženo, katera nese kaj prodajat ali kupovat, pristregel. Narodna trgovina Kavčičeva hoče namreč na dostojen način kupčevati. Vsi šentjurski narodni buditelji bi morali zagnati več agitacije za procvit narodne trgovine. Dalje imamo slovenske trgovine „Zadruga“ in F. Kartin. K tem zahajajmo! Na svojem magacinu se drzne imeti Scheschkerko nemški napis. Pred par dnevi je nekdo ta napis zamazal z blatom. Hitro se je vpeljala preiskava zoper kriveca. In glej! Kar na mah sta bila na sumu dva narodna mladeniča. Sedaj pa je dokazano, da je to storil posilnemški fant, katerega cela občina pozna kot „Heil und Sieg“ kričača. In ta narodni odpadnik si drzne obdolžiti narodne mladeniče takega čina, medtem ko je bil ta človek najbrž podkupljen od nemčurjev, da bi potem lahko nemčurji obdolžili Slovence tega čina. In ta človek, ki vsaki dan jeclja po št. Juriju svoj „Heil und Sieg“ trdi, da živi od Nemcev. Sedaj je pa vprašanje, na kakšen način? Stvar je takšna: Gornještajerski kravji barantači so prišli par let zmiraj v št. Jurij krave kupovat, in ta šentjurski Nemeč je ujim bil za mešetarja, a to je bilo kmalu pri koncu. Kravji barantači ne marajo več tega „Heil und Sieg“ kričača za mešetarja. Ker pa sedaj nima drugega posla, pa po št. Juriju „Heil und Sieg“ kriči. Ali ni dosti, ako na mimogredoče slovenske goste kričijo Scheschkerki „Pereat naroda!“ „Pereat Slovenci!“ Ne! Še sumijo jih podlih činov, medtem ko je njihov pristaš to storil. Temu mora biti konec!

Iz Trbovelj na Videm. V predzadnji številki 38. je bila kratka notica iz Vidma, ki pa ni resnična. Da ni resnična, se sprevidi že iz tega, da se pisec ni upal podpisati. Odgovarjam pa na njo sledeče: Pisec je poročal neresnico bržkone krivo poučen od enega izmed istih peklenških obrekovalcev, ki so meseca maja proti meni hoteli povzročiti celo akcijo, katera jim je pa popolnoma izpodletela. Sicer pa še tudi tukaj ni govornjena zadnja beseda. Še zna marsikdo obetiti kaj britkega. V notici je neresnično, da bi posestnik stanoval blizu Trbovelj, ampak jaz podpisani stanujem sredi Trbovelj in sem celo najbližji sosed farne cerkve. Javno govori neresnico, ki se predrzne trditi, da imam jaz za oskrbnika najzagrizenejšega „Štajercijanca“. Ampak resnica je ta: Oskrbnik mojih posestev je Maks Omerzu, eden izmed istih neresčnih „videmskih tolovajev“, ki so cele štiri mesece po nedolžnem predsedeli v preiskovalnem zaporu. Ta je bil 17. maja aretiran in je sredi meseca septembra, ko je prišel iz zapora, nastopil zopet svojo službo. Ta „Štajerca“ nima in bi ga tudi ne smel imeti. Od 17. maja do 15. septe. pa je vodil posestvo pod-

je za me bila največja sreča, da me ni hotela. A da se danes lahko smejem in sem vesel, se imam zahvaliti samo tebi, in za to ti obljubim, da nikdar nočem vzeti drugega kočijaža kakor tebe. A sedaj še eno čašico in vzklikniva: Živijo številka 79, ki donaša srečo v Naraničevo hišo!

pisani sam. Dajal je iz Trbovelj na Videm pismena naročila. Njegov majer Gril pa jih je izvrševal. Tu konstatiram, da je Gril le majer in ne oskrbnik; drugič pa, da še ta Gril nobenega časopisa nima. V času, ko je bil moj oskrbnik v preiskovalnem zaporu, se je vršila na mojih jako obsežnih travnikih dvakrat po pol dneva licitacija trave. To licitacijo sta vodila Alojz Župeve in moj majer Gril. Če je Župeve Štajercijanec, podpisani ne ve. Ve pa toliko, da imenovani nikdar njegov oskrbnik bil ni, kar vsakdo lahko zve pri njem, ki želi to zvedeti. Radi dveh poldnevov, za katere sem mu jaz hvaležen, ker mi je storil uslugo, ga pač ne more nikdo smatrati za oskrbnika mojega jako obsežnega posestva. Dopisnika bi pa prav ponižno prosil za ime, ker mu tudi jaz svoje s polnimi črkami naznamim, ki se glasi: Jožef Šribar, I kaplan v Trbovljah in posestnik Rese—Resahof na Vidmu.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

† **Poslanec Žičkar.** Pogreb vrliga ljudskega zagovornika dne 2. oktobra na Vidmu je pokazal, kako zelo priljubljen in spoštovan je bil pokojnik pri vseh slojih našega naroda. Dež je lil neprestano, a nihče se ni dal odvrniti, da bi ne bil navzoč pri mrtvaških opravilih in pri pogrebu. Med odličnimi osebami smo videli: državne poslance Robič, Berks, Pfeifer, namestnika deželnega glavarja štajerskega dr. Jurtela, dež. poslanca Kočvarja, okrožnega zdravnika dr. Jankoviča, načelnika okrajnega zastopa kozjanskega Tomažiča i. dr. V cerkvi je govoril ginljivo dr. Medved iz Maribora. Njegov govor prinesemo v prihodnji številki dobesedno. Sv. mašo je služil in pogreb vodil celjski opat Ogradi ob asistenci župnika Janžeka in duh. svetovalca Zdolška, nekdanjih videmskih kaplanov. Pogreba se je udeležilo 69 duhovnikov in nešteta množica ljudstva. Mile in v srce segajoče so bile besede, s katerimi se je poslovil ob odprtem grobu državni poslanec Robič od pokojnika: „Bil je vesten, ljubezniv mož, za katerim žaluje njegova župnija, žaluje vsa slovenska domovina, posebno pa njegovi politični tovariši, ki vedo ceniti njegovo gorečnost, v kateri je mnogo storil za narodno stvar. Bil je podoben rahlemu potoku, ki mirno teče, a cel kraj stori rodoviten. Časti ni iskal, a veselil se je, če jo je dobil njegov rojak. Bil je neutrujen zastopnik za svoje pravice se borečega naroda. Naj mu plača za njegove zasluge Oni, ki nad nami kraljuje! Počivaj v miru v slovenski zemlji!“ Pri pogrebni slovesnosti se pevali krasno pevci videmski, krški in brežiški pod vodstvom g. Avgusta Kosa. Vence so položili na grob: „Slovenska zveza“, slovenski deželni poslanci štajerski, „Posojilnica na Vidmu“, občina Videm, Požarna bramba, cerkveno predstojništvo, deželni odbor štajerski, gospa Hočvarjeva, polit. društvo „Sava“, ki mu je bil Žičkar predsednik. Slava Žičkarjevemu spominu!

Zadnja pot v Videm. Pretresljivo je bilo, kako lepo so sprejeli Videmčani svojega župnika in dekana, ko se je zadnjikrat pripeljal iz Dnaja domov — mrtev v krsti. Bilo je v nedeljo dne 1. oktobra ob 10. uri zvečer, ko je prišel vlak s truplom pokojnikovim. Požarniki videmski so prišli po rakev. Pogreb v župnišče je vodil dekan leskovski preč. gospod Švajger. Vse hiše v Vidmu so bile razsvetljene. Ljudstvo je molilo in jokalo. Ob pol 11. uri so truplo položili na pare v župnišče. Pesmi-žalostinke so pevali videmski pevci pod večjim vodstvom g. učitelja Jamška.

Imenovan je za uradnega ravnatelja pri okrožni sodnji v Mariboru Karol Šeibl, kancelist v Ptuj.

Poroka. Pri Sv. Magdaleni v Mariboru se je poročil g. Jakob Kršnik, oskrbnik v Pobrežju, z gđ. Faniko Ridl, hčerko posestnika ravnatom. Bog daj srečo in blagoslov! — Dne 2. oktobra se je poročil v Središču g. Ferd. Šprager, učitelj v št. Ilju, z gđ. Mimiko Majcenovič iz Središča. — Poročil se je dne 25. septem. g. Franjo Šauer na Brodeh z gđ. Fino Šentak na Vranskem.

Od finančne službe. Prestavljeni so: respicijent Ozvald Drevenšek iz Ptuja k colinskemu uradu v Gradec, nadpaznik Martin Kováč iz Maribora I v Ptuj kot postajevodja; paznik Tomaž Obrán iz št. Lenarta v Slov. gor. k Sv. Juriju ob Ščavnici, paznik Fr. Zupane od Sv. Jurija ob Ščavnici k Sv. Lenartu v Slov. gor. Na novo so sprejeti pazniki Fr. Ozimič, dodeljen v Maribor in Fr. Haas, dodeljen v Laški trg.

Deželni zbor štajerski bo sklican na pet do šesttedensko delovanje na 10. oktobra t. l.

Mariborske novice. Črnovojniški zavezanci se morajo oglasiti pri magistratu dne 15. 16. 17. in 18. t. m. Tisti, ki te dni nimajo časa, kar pa morajo dokazati, naj se oglasijo dne 25. t. m. — Naš list se tudi prodaja v prodajalni papirja g. H. Krapeka, v Gornji Gospodski ulici. — Ustrelil se je dne 2. t. m. v Studencih sprevednik F. Auer. Mož je rad pil. — Trgateno veselico priredi „Bralno in pevsko društvo Maribor“ dne 15. t. m. v vseh gostilniških prostorih Narodnega doma. Veselica se vrši pri vsakem vremenu. — V Mariboru se snuje „Sokol“. Pripravljalni odbor je že izvoljen in pridno na delu. — Pri nadomestni volitvi v štajerski deželni zbor je bil izvoljen dne 30. t. m. študent Wastian. Dobil je od 462 oddanih glasov 457. Če pomislimo, da je v mestu bilo čez tisoč volilcev, je pač bila slaba udeležba. —

Mariborsko vojaško oskrbovališče bo rabilo v času od 2. oktobra do konca decembra 1905: 600 q pšenice, 1600 q rži, 3000 q ovsa, 1300 q sena, 200 q slame za steljo in 100 q slame za posteljo. Vse to bo kupilo oskrbovališče naravnost od kmetovalcev. Dotični razglasi se dobe pri zgoraj imenovanem oskrbovališču (Eisenstrasse 16) med uradnimi urami od 8.—12. ure dopol.

Fram. Trgatev se je pričela. Vina bo veliko in dobrega. Pretekli teden je imel mošt 24° sladkorja. Ko bi bilo lepo vreme, bi odslaj imel mošt še več sladkorja. Stari vinogradi hirajo in umirajo. Dne 29. septembra je uradna komisija zasledila trtno uš. — Poljskih pridelkov je tudi precej, posebno lep je krompir. Sadja ni razven kostanjev, katerih je pa navadno veliko, samo da še niso zreli. — Gosp. učitelj Šerbinek si je zgradil krasno dvonadstropno vilo, ki bo kmalu popolnoma dovršena. Prostora bo za več strank. Zgradba je poseben kinč za Fram. Gospod dr. P. Turner se je stalno naselil v svoji prekrasno urejeni vili. Naj bi mnoga leta užival zasluženi pokoj blagi mož sredi svojih rojakov. Tudi kaplanja je dogotovljena in pomnožuje ter povzdiguje lepoto Fram. To je troje popolnoma novih poslopij. Žal, da nima nobeno kakega napisa, da bi zunanost razodevala slovensko lice. Poglejte naše nasprotnike! Povsod imajo tudi nad hlevi po meter dolge nemške napise. In Vas je strah gospoda? Tudi edini narodni trgovec nima napisa! Se tudi bojite? Koga? Nas slovenskih kmetov? Poglejte svojega soseda! — Čujemo, da se bo vzdramilo naše bralno društvo, ki mirno spi spanje pravičnega. Skrajni čas je pač, da narodno mlačni Fram spet oživi. Tudi nove občinske volitve bomo skoro imeli. — Jako podjetni Framčan, gospod Tomaž Krajnc, ki je Framu preskrbel električno luč, namerava napeljati iz takozvanega „zlatega“ studenca vodovod ter se v ta namen vrši že prihodnji petek komisijoneli ogled. Da bi se uresničil dobrodelni namen! Tudi pokopališče se razširi, da bo še enkrat večje, ter se bo uravnalo po novem pokopa-